

ATTILÂ ŞENKON • Telef

ATTILÂ ŞENKON 21 Ağustos 1962'de Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini bu kentte tamamladı. 1987'de Orta Doğu Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü'nden yüksek lisans derecesiyle mezun oldu. 1990'da yayımlanan ilk kitabı *Her Gün Perşembe Olsa* ile 1991 Akademi Kitabevi Öykü Özendirme Ödülü'ne değer görüldü. Diğer kitapları: *Uykusuz Gece Düşleri* (öykü, 1993), *Ten Yüğü* (öykü, 1995), *Bütün Düşler Nazlı'dır* (roman, 1998), *Bıyık İzi Yalamaları* (öykü, 2002), *Gökkuşığına İki Bilet* (roman, 2004), *Sustum Duydun mu?* (öykü, 2009), *Geveze Kitap* (çocuk kitabı, 2010), *Bahar Temizliği* (öykü, 2011), *Aykırı Üçgenler* (öykü, 2011), *Geveze Kitap Tatilde* (çocuk kitabı, 2012).

İletişim Yayınları 2472 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 426

ISBN-13: 978-975-05-2190-4

© 2017 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2017, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK ve İÇ DESENLER Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Funda Şenol

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelicink Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ATTILÂ ŞENKON

Telef

iletişim

*“Anlatsam inanmazlar ođul, masal derler;
Masala inanmazlar, masalı yalnızca dinlerler,
sanki hakikati bilirmiş gibi,
sanki hakikatin sırrına ermiş gibi,
masala inanmayan gerçeğe inanır mı?”*

– Murathan Mungan, Lal Masallar

Anlatacaklarımın hepsi masal.
Gerçeđe benziyorsa bilin ki rastlantısal.

İÇİNDEKİLER

21 Mart 1998 Cumartesi
9

Retime'nin masalı: Ülmen
13

Sağkız'ın masalı: Afran
23

Nulipar'ın masalı: Çepik
39

Fersude'nin masalı: Revın
55

Herfene'nin masalı: Beduh
73

1 Nisan 2017 Cumartesi
85

Çirok'un masalı: Telef
89

21 Mart 1998 Cumartesi

Sizinki ne zaman, nerede, nasıl bitti bilmiyorum. Benim çocukluğum ağabeyimin kayboluşuyla sona erdi. Ardında çizgi romanlar ve henüz anlatılmamış masallar bırakarak ansızın ayrıldı aramızdan. ‘Bir varmış, bir yokmuş’ oldu. Yokluğunda hepimiz için zorlaştı hayat. Babam içkide, annem ilaçlarda aradı avuntuyu. Bedeli en ağır ödeneni ise benim payıma düştü. Masallarım kirlendi. BÜYÜDÜM.

Çok geçmeden anladım ki, büyümek ağabeyimin dediği gibi bizlere verilen ağır bir cezaydı. Onun boyu koridor kapısının pervazındaki budakta, gülüşü duvardaki çerçevede –tam hayal ettiği gibi– hep yeniyetme kaldı.

Altı ay sonra, bin dokuz yüz doksan sekizin bir bahar sabahı, elinde ağabeyimin fotoğrafıyla evden ilk kez çıktı annem. Yanındaydım. O cumartesi, büyük bir kapının önündeki meydanda başka çerçeveler taşıyan farklı kadınlar tanıdım. Fotoğraflar eskiydi, siyah beyazdı çoğu. Orada öğrendim annemin ‘cumartesi annesi’ olduğunu.

Kimi kendiliğinden anlatıyordu olup biteni, kimi sorulduğunda. Ekmek almak için çıkıp bir daha geri dönmeyen de vardı, gözaltında göz göre göre kaybolan da. Bütün çabalar sonuçsuz kalıyor, yetkililer kayıplarla ilgili bir açıklama yapmıyorlardı.

“Onların neden bulunamadığını anlayamıyoruz,” diye isyan ediyordu yakınları.

“Yer yarıp içine girmediler ya!”

Retime'nin masalı

Değişen mevsimleri kendi diliyle fısıldardı toprak,
kuruyup çatlayışından duyardım yazı.
Güz nemle sezilir,
uzayan köklerle dokunurdu kış.
Ben en çok baharı dinlemeyi severdim.

Ülmen

“Dinle! Bir masal anlatacağım sana. Kulaklarını aç, yum gözlerini,” dedi yaşlı kadın. Söz arıyormuş gibi sol eline baktı dalgın dalgın. İki yüzük vardı parmağında biri ip, biri altın.

Yumdum gözlerimi. Uykuyu bekler gibi.

“Bir varmış...” diye başladı söze. Yutkundtu.

“Hâlâ varmış, hep varmış,” dedi. Umudun diliydi bu, içinde ‘yok’ yoktu.

“Bin dokuz yüz altmış ikinin ikinci günü,
liman işçisi Bender grev çadırının önünde
gümletirken davulu
bir oğlan doğurmuş Retime.

Her bebe güzeldir ya kendi anasına
altı parmaklı garip de
öyle görünmüş Retime’nin gözüne.

Ülmen’in fazladan parmağını
bolluk bereket işareti saymış karı koca.

Oysa hemen ertesi gün
işlerine son verilmiş
Bender ve arkadaşlarının.

Siz misiniz kafa tutan koskoca patrona,
buluvermişler kendilerini kapının önünde.